

Sygn. akt VI U 3612/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Janusz Madej

Protokolant – starszy sekretarz sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2022 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołań: K. P. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...). P.H.U. (...) w Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. :

- z dnia 10 września 2019 roku, nr (...);

- z dnia 4 września 2019 roku, nr (...);

- z dnia 10 września 2019 roku, nr (...);

- z dnia 4 września 2019 roku, nr (...);

- z dnia 10 września 2019 roku, nr (...);

- z dnia 10 września 2019 roku, nr (...);

- z dnia 4 września 2019 roku, nr (...);

- z dnia 10 września 2019 roku, nr (...)

w sprawach: K. P. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...). P.H.U. (...) w Ż.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

z udziałem : K. R., Ł. Z., A. B., S. Z., R. D., A. Ł., T. K. i P. D.

o ustalenie podstawy wymiaru składek

1) oddała odwołania;

2) zasądza od K. P. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. kwotę 11 520 (jedenaście tysięcy pięćset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 3612/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonymi decyzjami (z dnia 4 i 10 września 2019 roku) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. ustalił wyższą podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i zdrowotne K. R., Ł. Z., A. B., S. Z., R. D., A. Ł., T. K. i P. D. za okresy wskazane w decyzjach z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia u płatnika składek PPHU (...). Deklarowane przez płatnika PPHU (...) podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne pracowników i zleceniobiorców zostały zakwestionowane przez G. W. – współnika (...)Sp. z o.o., której współnikiem jest również K. P. (1). Z przedłożonej przez G. W. dokumentacji wynika, że płatnik składek PPHU (...) deklaruował podstawy wymiaru składek niezgodne z faktycznymi wypłatami wynagrodzeń dla pracowników i zleceniobiorców. Nieprawidłowości w ustalaniu podstaw wymiaru składek potwierdziła również kontrola przeprowadzona przez inspektorów kontroli ZUS u płatnika (...)Sp. z o.o. oraz kontrola prawidłowości rozliczania podatku dochodowego od osób fizycznych od wypłacanych wynagrodzeń w 2016 r. przeprowadzona przez Urząd Skarbowy w Ż. u płatnika składek PPHU (...). Z ustaleń organu rentowego wynika, że PPHU (...) oraz (...) Sp. z o.o. mimo swej odrębności prawnej są ściśle ze sobą powiązane. W obu podmiotach zatrudniane były te same osoby, w ten sposób, że „przerzucano” je z jednej do drugiej firmy często zmieniając podstawę zatrudnienia z umowy o pracę na zlecenie i odwrotnie. Wynagrodzenia za pracę wypłacane były przeważnie w dwóch częściach z różnych rachunków bankowych oraz gotówką. Na podstawie całokształtu materiału dowodowego organ rentowy ustalił, że płatnik składek PPHU (...) nie naliczał składek na ubezpieczenia społeczne od faktycznych kwot przychodów wypłaconych lub postawionych do dyspozycji zatrudnionych osób, uzyskanych ze stosunku pracy bądź wykonywania umowy zlecenie. Wysokość podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne ustalono poprzez ubruttowanie kwot wynagrodzeń faktycznie wypłaconych bądź postawionych do dyspozycji ubezpieczonymi pracownikom i zleceniobiorcom.

Odwołania od powyższych decyzji wniósł płatnik składek K. P. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...), zaskarżając te decyzje w całości i domagając się ich zmiany poprzez ustalenia, że podstawy wymiaru składki na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne dla K. R., Ł. Z., A. B., S. Z., R. D., A. Ł., T. K. i P. D. z tytułu umów zlecenia zawartych z płatnikiem składek w okresach wskazanych w zaskarżonych decyzjach odpowiadają kwotom wynikającym z deklaracji złożonych przez płatnika składek za wskazane okresy. Ewentualnie płatnik składek K. P. (1) wnosił o uchylenie powyższych decyzji

i umorzenie postępowania lub przekazania sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania. Ponadto domagał się on zasądzenia od organu rentowego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu odwołań płatnik składek wskazał, że stanowisko ZUS jest błędne i bezpodstawne, a wywody organu rentowego są całkowicie pozbawione podstaw, zaś wnioski organu rentowego wyciągnięte na podstawie zebranego materiału dowodowego są niewłaściwe. Płatnik składek zakwestionował dokumenty przedłożone przez G. W.

i wyciągnięte na ich podstawie wnioski, wskazując na głęboki konflikt rodzinny między G. W. a jej bratem – K. P. (1) i matką – K. P. (2). W ocenie płatnika składek zupełnie nie do przyjęcia jest wzięcie za podstawę wyliczeń kwot z karteczek po ubruttowaniu, bowiem nie został przeprowadzony jakikolwiek dowód na okoliczność tego, w jakiej wysokości zostały wypłacone pieniądze zainteresowanemu, poza bezkrytycznym przyjęciem karteczek, bezpodstawnie nazwanych przez organ rentowy dokumentami.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonych decyzjach i wniósł o oddalenie odwołań oraz o zasądzenie od odwołującego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje.

K. R. był zatrudniony w firmie (...)

w latach od 2010 r. do 2017 r. na podstawie umów zlecenia zawieranych na okresy miesięcznie. Zgodnie z postanowieniami tych umów K. R. pracował jako spawacz w Polsce i za granicą. W 2016 r. K. R. pracował w Belgii, mógł też mieć w tym roku okres pracy w Polsce. Na umowie zlecenia była wypisana suma wynagrodzenia K. R. w złotych polskich ok. od 2200 do 2800 zł. Te kwoty w złotych polskich, które były uwidocznione w umowach zlecenia wpłacane były na rachunek bankowy K. R..

Gdy K. R. pracował za granicą, to miał uzgodnioną z K. P. (1) stawkę godzinową - 10 Euro na godzinę. Wynagrodzenie z tytułu pracy za granicą, przeliczone z Euro, też wpływało na rachunek bankowy K. R..

K. P. (1) zapewniał dowóz do pracy za granicą, zapewniał też noclegi. Wyżywienie było we własnym zakresie. K. R. sam ponosił koszty wyżywienia. W stawce godzinowej, którą K. R. uzgodnił z K. P. (1) za pracę za granicą nie była uwzględniona dieta. K. R. nie otrzymywał od K. P. (1) odrębnej diety. Były półroczne okresy pracy za granicą, następnie K. R. wracał do Polski i pracował 1-2 miesiące w kraju, a następnie – jak była praca – znów wyjeżdżał za granicę.

W Polsce, gdy K. R. pracował dla K. P. (1) - w ramach umów zlecenia - to miał stawkę od 15 do 17 złotych na godzinę. K. R. wyjeżdżał w delegacje do różnych polskich miejscowości. Gdy K. R. pracował w Polsce otrzymywał odrębną dietę w wysokości ok. 20-30 złotych dziennie.

Nie raz zdarzało się, że na rachunek bankowy K. R. wpływało wynagrodzenie za przepracowany miesiąc w dwóch albo w trzech kwotach. Wynagrodzenia wpływały z prywatnego rachunku K. P. (1), jak również z rachunku bankowego jego firmy – PPHU (...). Wynagrodzenie K. R. wyliczał sobie mnożąc stawkę godzinową w Euro przez liczbę przepracowanych w danym miesiącu godzin i przez średni kurs Euro w złotych polskich. Przed wyjazdem za granicę K. R. podpisywał in blanco druki delegacji. Należności z tytułu delegacji K. R. nie otrzymywał odrębnie od stawki godzinowej.

(dowody: zeznania K. R. zapis AV na płycie DVD k. 770, polecenie wyjazdu służbowego k. 34 na k. 601.

Ł. Z. był zatrudniony na umowach zlecenia u K. P. (1). Ł. Z. w 2016 roku pracował dla K. P. (1) w Belgii. Umowy zlecenia Ł. Z. podpisywał z firmą (...), z firmą (...)(...)oraz firmą (...).

Na podstawie umów zlecenia z firmą (...) wykonywał prace montażowo - spawalnicze.

(dowód: zeznania Ł. Z. zapis AV na płycie DVD k. 770)

Świadek T. W. był zatrudniony przez K. P. (1) w jego firmie PPHU (...) na umowach zlecenia . W latach 2011-2016 T. W. zatrudniony był w firmie (...) Sp. z o.o. i firmie (...) jako ślusarz - monter - zależało to od tego o jaką chodziło budowę.

W firmie (...) wynagrodzenia ustalane były według stawki godzinowej. Inna była stawka za pracę w Polsce, a inna za pracę za granicą. Wynagrodzenie T. W. dostawał na swój rachunek bankowy. Za pracę za granicą T. W. otrzymywał od 4000 do 6000 zł miesięcznie, w zależności od liczby przepracowanych godzin. W Polsce T. W. zarabiał około 2000 zł. Zdarzało się, że T. W. otrzymywał wynagrodzenie miesięczne za pracę w dwóch ratach.

W firmie (...) był wysyłany za granicę na 4-5 tygodni. W Polsce i za granicą T. W. wykonywał podobne czynności - prace montersko - ślusarskie.

Gdy T. W. zjeżdżał do kraju, to miał tydzień wolnego, a następnie jechał na dalszy ciąg pracy za granicą. T. W. podpisywał in blanco druki delegacji przedstawiane przez matkę K. K. P., która pracowała w biurze K. P. (1).

(dowód: zeznania świadka T. W. zapis AV na płycie DVD k. 770)

R. D. pracował u K. P. (1) w 2014 roku albo w 2015 roku na umowach zlecenia, zarówno w Polsce, jak i za granicą jako monter. Wynagrodzenie R. D. było ustalane według stawki godzinowej. Wynagrodzenia R. D. otrzymywał na swój rachunek bankowy. Wynagrodzenie miesięczne mogło być wypłacane w dwóch ratach za dany miesiąc. K. P. (1) nie mówił R. D., jak wyjeżdżał on za granicę, że w jego stawka godzinowa w wysokości 8 Euro zawiera diety na wyżywienie. R. D. z własnych środków finansowych pokrywał koszty utrzymania za granicą, w tym wyżywienia.

(dowód: zeznania R. D. zapis AV na płycie DVD

k. 770)

T. K. i K. O. zawarli w dniu 1 grudnia 2015 roku umowę zlecenia. Na podstawie tej umowy T. K. miał wykonać prace montersko-ślusarskie. Strony umowy ustaliły, że koszty delegacji, dojazdów, noclegów oraz odzieży roboczej ponosi zleceniodawca – K. P. (1). Za wykonanie powyższych prac T. K. miał otrzymać wynagrodzenie w wysokości 1750 zł brutto. Umowa została zawarta na okres od 1 grudnia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku. Następnie, w dniu 31 grudnia 2015 roku strony zawarły kolejną umowę na okres od 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku z wynagrodzeniem 1850 zł brutto.

Wynagrodzenie w grudniu 2015 r. i w styczniu 2016 r. T. K. otrzymywał do ręki. T. K. nie otrzymywał wynagrodzeń według miesięcznej stawki wynagrodzenia wskazanej w umowach, tylko według stawki godzinowej. T. K. z K. P. (1) uzgodnił ustnie stawkę godzinową, a pieniądze wypłacała T. K. K. P. (2).

(dowody: zeznania T. K. zapis AV na płycie DVD k. 770, umowy zlecenia k. 104-107)

S. Z. był zatrudniony u K. P. (1) w firmie (...) od 2004 r. do końca 2016 r. Nie było to zatrudnienie w ciągłości, lecz to zmieniało się co miesiąc, raz S. Z. był zatrudniony w firmie (...), raz w (...) (...) Spółce z o.o. W 2016 roku S. Z. pracował u K. P. (1) w firmie (...) za granicą na podstawie comiesięcznych umów zlecenia jako monter - spawacz.

Za granicą S. Z. spawał zbiorniki na mazut, ropę i gaz, a w Polsce jeździł do Zakładów (...) m. in. w Ś. i K. i tam wykonywał wówczas remonty (wymieniał przy maszynach papierniczych walce czy łożyska). S. Z. w Polsce wykonywał i prace ślusarskie i spawalnicze.

Wynagrodzenie w umowach zlecenia było przewidziane w wysokości 2300- 2400 zł. Od stycznia do lipca 2016 r. S. Z. pracował za granicą w Belgii i zarabiał około 6500 zł na rękę w tym okresie.

W 2004 roku i w kilku latach następnych wynagrodzenie było ustalane według stawki godzinowej polskiej, a w przypadku wyjazdu za granicę dochodziła codzienna delegacja w Euro. Suma delegacji po przeliczeniu na złotówki plus stawka godzinowa w złotówkach dawały kwoty około 6000 zł wynagrodzenia miesięcznego. Później K. P. (1) zdecydował, że delegacji już nie będzie i że będzie wypłacana stawka godzinowa w Euro - tak było w 2015 roku i 2016 roku.

W umowach zlecenia dotyczących zatrudnienia S. Z. w Polsce przewidziane było wynagrodzenie miesięczne w złotych polskich. Na pracę poza granicami Polski - w Belgii S. Z. nie podpisywał odrębnych umów zlecenia. Było natomiast ustne ustalenie

z K. P. (1), zgodnie z którym S. Z. miał zarabiać 8 Euro na godzinę, później stawka godzinowa została ustnie podwyższona do 9 Euro na godzinę. Stawka godzinowa w Euro nie zawierała diety na wyżywienie. Koszty wyżywienia S. Z. ponosił sam.

Kiedy S. Z. zarabiał według stawki godzinowej w Euro, bez wypłat delegacji, to w związku z zaistnieniem niezgodności poprosił K. P. (2) o wypłacanie wynagrodzeń do ręki. Odbiór wynagrodzenia S. Z. kwitował K. P. (2) na karteczce, na której była wskazana liczba przepracowanych godzin w danym miesiącu i stawka godzinowa. K. P. (2) podsuszała S. Z. do podpisu druki delegacji, które nie były wypełnione, ale on odmawiał ich podpisania. Żona S. Z. odbierała 2-3 razy jego wynagrodzenia od K. P. (2).

S. Z. pracował w takim systemie pracy, w którym 4 tygodnie pracował w 2016 roku w Belgii, a potem przyjeżdżał do kraju na „bezpłatny urlop” i następnie znowu wyjeżdżał do pracy w Belgii. Jak S. Z. zjeżdżał na tydzień do Polski, to w Polsce nie pracował.

(dowód: zeznania S. Z. zapis AV na płycie DVD k. 770)

P. D. był zatrudniony u K. P. (1) w firmie (...) zarówno na podstawie umowy o pracę jak i na podstawie umów zlecenia. Najpierw P. D. pracował od 2002 r. w (...) - (...) z o.o. Dopiero później przeszedł do pracy w firmie (...). Aktualnie P. D. pracuje w firmie (...) na podstawie umowy o pracę. P. D. był zatrudniony na stanowisku monter a w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wynagrodzenie P. D. zostało określone według stawki godzinowej i w latach 2014 - 2016 stawka ta mogła wynosić około 17 zł na godzinę.

P. D. pracował na rzecz K. P. (1) również za granicą – w Belgii, gdzie zajmował się montażem zbiorników na ropę. Za pracę za granicą stawkę godzinowa wynagrodzenia wynosiła 8 - 10 Euro. Była to tylko stawka godzinowa i nie zawierała żadnej diety na wyżywienie. P. D. sam ponosił koszty wyżywienia za granicą.

Jak P. D. wyjeżdżał za granicę to nie podpisywał druków delegacji. Dowóz do pracy za granicą organizował K. P. (1) busem.

W latach 2014 - 2016 oprócz pracy w Belgii P. D. pracował także w Polsce - w (...) w Ś. i w K., przeważnie wykonywał remonty.

P. D. pracował za granicą w takim systemie, że 4 tygodnie pracował za granicą, a potem miał tydzień wolnego w Polsce, jednak nie była to płatna przerwa w pracy.

(dowód: zeznania P. D. zapis AV na płycie DVD k. 770)

Płatnik składek K. P. (1) (prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...)) w dokumentach rozliczeniowych złożonych za K. R. zadeklarował następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne:

- za styczeń 2016 r. – 0 zł,

- za luty 2016 r. – 3532 zł,

- za marzec 2016 r. – 1850 zł,

- za kwiecień 2016 r. – 80 zł,

oraz na ubezpieczenie zdrowotne:

- za lipiec 2016 r. – 0 zł,

- za sierpień 2016 r. – 1220 zł,

- za wrzesień 2016 r. – 2920 zł,

- za październik 2016 r. – 1830 zł.

Płatnik składek K. P. (1) wypłacił K. R. następujące wynagrodzenia:

- za styczeń 2016 r. – 4824,89 zł (6629,70 zł brutto),

- za luty 2016 r. – 8325,94 zł (11438,99 zł brutto),

- za marzec 2016 r. – 3539,61 zł (4863 zł brutto),

- za kwiecień 2016 r. – 774,49 zł (1064 zł brutto),

- za lipiec 2016 r. – 7433,83 zł (8813 zł brutto),

- za sierpień 2016 r. – 6689,30 zł (7930 zł brutto).

Płatnik składek K. P. (1) (prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...)) w dokumentach rozliczeniowych złożonych za Ł. Z. zadeklarował następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne:

- za czerwiec 2014 r. – 0 zł,

- za lipiec 2014 r. – 392 zł,

- za sierpień 2014 r. – 55 zł.

Płatnik składek K. P. (1) wypłacił Ł. Z. za lipiec 2014 roku wynagrodzenie w wysokości 936 zł (1285,97 zł brutto).

Płatnik składek K. P. (1) (prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...)) w dokumentach rozliczeniowych złożonych za A. B. zadeklarował następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne:

- za okres od lutego 2014 r. do marca 2014 r. – 1680 zł miesięcznie,

- za kwiecień 2014 r. – 1247 zł,

- za maj 2014 r. – 896 zł,

- za okres od czerwca 2014 r. do stycznia 2015 r. – 1680 zł miesięcznie,

- za okres od lutego 2015 r. do czerwca 2015 r. – 1750 zł miesięcznie,

- za lipiec 2015 r. – 360 zł,

- za styczeń 2016 r. – 0 zł,

- za luty 2016 r. – 3663 zł,

- za marzec 2016 r. – 2797 zł,

- za kwiecień 2016 r. – 1407 zł,

- za okres od maja 2016 r. do września 2016 r. – 1850 zł miesięcznie,

- za październik 2016 r. – 2095 zł,

- za listopad 2016 r. – 4055 zł,

- za grudzień 2016 r. – 3244 zł,

- za styczeń 2017 r. – 2093 zł,

- za luty 2017 r. – 3200 zł,

- za marzec 2017 r. – 2944 zł,

- za kwiecień 2017 r. – 631,98 zł,

- za maj 2017 r. – 741 zł,

- za czerwiec 2017 r. – 2184 zł,

- za lipiec 2017 r. – 2340 zł,

- za sierpień 2017 r. – 2184 zł,
- za wrzesień 2017 r. – 2444 zł,
- za październik 2017 r. – 2899 zł,
- za listopad 2017 r. – 2444 zł.

Płatnik składek K. P. (1) wypłacił A. B. następujące wynagrodzenia:

- za marzec 2014 r. – 2796 zł (3841,42 zł brutto),
- za kwiecień 2014 r. – 1944 zł (2670,86 zł brutto),
- za maj 2014 r. – 1764 zł (2423,56 zł brutto),
- za czerwiec 2014 r. – 2868 zł (3940,34 zł brutto),
- za lipiec 2014 r. – 2676 zł (3676,55 zł brutto),
- za sierpień 2014 r. – 3036 zł (4171,15 zł brutto),
- za wrzesień 2014 r. – 2748 zł (3775,47 zł brutto),
- za październik 2014 r. – 2472 zł (3396,28 zł brutto),
- za grudzień 2014 r. – 2628 zł (3610,60 zł brutto),
- za styczeń 2015 r. – 2040 zł (2802,75 zł brutto),
- za luty 2015 r. – 2484 zł (3412,76 zł brutto),
- za marzec 2015 r. – 2772 zł (3808,44 zł brutto),
- za kwiecień 2015 r. – 3060 zł (4204,12 zł brutto),
- za maj 2015 r. – 2820 zł (3874,39 zł brutto),
- za czerwiec 2015 r. – 2760 zł (3791,96 zł brutto),
- za styczeń 2016 r. – 4659,31 zł (6401 zł brutto),
- za luty 2016 r. – 7080,01 zł (9727 zł brutto),
- za marzec 2016 r. – 6764,24 zł (9293,37 zł brutto),
- za kwiecień 2016 r. – 2444,83 zł (3358,99 zł brutto),
- za maj 2016 r. – 2880 zł (3956,83 zł brutto),
- za czerwiec 2016 r. – 3768 zł (5176,85 zł brutto),
- za lipiec 2016 r. – 2713,37 zł (3728 zł brutto),
- za sierpień 2016 r. – 2580 zł (3544,66 zł brutto).

Płatnik składek K. P. (1) (prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...)) w dokumentach rozliczeniowych złożonych za S. Z. zadeklarował następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne:

- za styczeń 2016 r. – 0 zł,
- za luty 2016 r. – 2747 zł,
- za marzec 2016 r. – 2797 zł,
- za kwiecień 2016 r. – 916 zł,
- za maj 2016 r. – 800 zł,
- za czerwiec 2016 r. – 1832 zł,
- za lipiec 2016 r. – 640 zł

Płatnik składek K. P. (1) wypłacił S. Z. następujące wynagrodzenia:

- za luty 2016 r. – 5507,12 zł (7566 zł brutto),
- za marzec 2016 r. – 5333,23 zł (7328 zł brutto),
- za kwiecień 2016 r. – 1833,80 zł (2520 zł brutto),
- za maj 2016 r. – 1769,91 zł (2431 zł brutto),
- za czerwiec 2016 r. – 3859,33 zł (5302 zł brutto),
- za lipiec 2016 r. – 692,55 zł (952 zł brutto).

Płatnik składek K. P. (1) (prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...)) w dokumentach rozliczeniowych złożonych za R. D. zadeklarował następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne:

- za lipiec 2015 r. – 0 zł,
- za sierpień 2015 r. – 230 zł.

Płatnik składek PPHU (...) wypłacił R. D. za lipiec 2015 roku wynagrodzenie w wysokości 2817,17 zł (3870,50 zł brutto).

Płatnik składek K. P. (1) (prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...)) w dokumentach rozliczeniowych złożonych za A. Ł. zadeklarował następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne:

- za okres od stycznia 2014 r. do lutego 2014 r. -2100 zł miesięcznie,
- za marzec 2014 r. – 4620,40 zł.

Płatnik składek K. P. (1) (prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...)) za A. Ł. zadeklarował podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne:

- za styczeń 2016 r. – 0 zł,
- za okres od lutego 2016 r. do lipca 2016 r. – 680 zł miesięcznie,
- za okres od sierpnia 2016 r. do września 2016 r. – 880 zł miesięcznie,

- za październik 2016 r. – 1020 zł

Płatnik składek K. P. (1) wypłacił A. Ł. następujące wynagrodzenia:

- za marzec 2014 r. – 4314,08 zł (6096,12 zł brutto),

- za luty 2016 r. – 730,06 zł (866 zł brutto),

- za marzec 2016 r. – 1396,96 zł (1656 zł brutto),

- za kwiecień 2016 r. – 835,81 zł (991 zł brutto),

- za maj 2016 r. – 837,63 zł (993 zł brutto),

- za czerwiec 2016 r. – 1092,45 zł (1295 zł brutto),

- za lipiec 2016 r. – 1349,09 zł (1599 zł brutto).

Płatnik składek K. P. (1) (prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...)) w dokumentach rozliczeniowych złożonych za T. K. zadeklarował następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne:

- za grudzień 2015 r. – 0 zł,

- za styczeń 2016 r. – 1750 zł,

- za luty 2016 r. – 1850 zł

Płatnik składek K. P. (1) wypłacił T. K. za grudzień 2015 roku wynagrodzenie w wysokości 1420 zł (1950,93 zł brutto).

Płatnik składek K. P. (1) (prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...)) w dokumentach rozliczeniowych złożonych za P. D. zadeklarował następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne:

- za styczeń 2014 r. – 0 zł,

- za luty 2014 r. – 720 zł,

- za marzec 2014 r. – 2513 zł,

- za kwiecień 2014 r. – 2367,40 zł,

- za maj 2016 r. – 1120 zł,

- za okres od czerwca 2014 r. do października 2014 r. – 1680 zł miesięcznie,

- za okres od listopada 2014 r. do lutego 2015 r. – 2100 zł miesięcznie,

- za marzec 2015 r. – 1575 zł,

- za okres od kwietnia 2015 r. do września 2015 r. – 0 zł miesięcznie,

- za październik 2015 r. – 1527,27 zł,

- za listopad 2015 r. – 2100 zł,

- za grudzień 2015 r. – 210 zł,

- za styczeń 2016 r. – 0 zł,

- za luty 2016 r. – 960 zł,
- za marzec 2016 r. – 2800 zł,
- za kwiecień 2016 r. – 3575 zł,
- za maj 2016 r. – 252,48 zł,
- za okres od czerwca 2016 r. do lipca 2016 r. – 0 zł miesięcznie,
- za sierpień 2016 r. – 3415 zł,
- za wrzesień 2016 r. – 3575 zł,
- za październik 2016 r. – 3559 zł,
- za listopad 2016 r. – 3313,44 zł,
- za grudzień 2016 r. – 1371 zł,
- za okres od stycznia 2017 r. do lutego 2017 r. – 0 zł miesięcznie,
- za okres od marca 2017 r. do maja 2017 r. – 4263 zł miesięcznie,
- za czerwiec 2017 r. – 4613,08 zł,
- za lipiec 2017 r. – 4263 zł,
- za sierpień 2017 r. – 3548,26 zł,
- za wrzesień 2017 r. - 436,36 zł,
- za październik 2017 r. – 2400 zł,
- za listopad 2017 r. – 545,45 zł,
- za okres od grudnia 2017 r. do stycznia 2018 r. – 0 zł miesięcznie,
- za styczeń 2018 r. – 4378,30 zł.

Płatnik składek K. P. (1) wypłacił P. D. następujące wynagrodzenia:

- za marzec 2014 r. – 4132,60 zł (5835,67 zł brutto),
- za kwiecień 2014 r. – 2443,22 zł (3411,16 zł brutto),
- za maj 2014 r. – 1924 zł (2643,78 zł brutto),
- za czerwiec 2014 r. – 3198 zł (4494,38 zł brutto),
- za lipiec 2014 r. – 2912 zł (4083,92 zł brutto),
- za sierpień 2014 r. – 2605,77 zł (3644,44 zł brutto),
- za wrzesień 2014 r. – 2977 zł (4177,21 zł brutto),
- za październik 2014 r. – 2782 zł (3897,36 zł brutto),

- za listopad 2014 r. – 2886 zł (4046,61 zł brutto),
- za grudzień 2014 r. – 2613 zł (3654,82 zł brutto),
- za styczeń 2015 r. – 2210 zł (3076,45 zł brutto),
- za luty 2015 r. – 2843,89 zł (3986,18 zł brutto),
- za listopad 2015 r. – 3302 zł (4643,63 zł brutto),
- za luty 2016 r. – 6882,78 zł (9782,59 zł brutto),
- za marzec 2016 r. – 7537,61 zł (10722,36 zł brutto),
- za kwiecień 2016 r. – 7795,25 zł (11092,12 zł brutto),
- za sierpień 2016 r. – 7072,60 zł (10055,01 zł brutto).

Płatnik składek wypłacał wynagrodzenia swoim zleceniobiorcom z miesięcznym opóźnieniem za miesiąc poprzedni.

(dowody: dokumenty k. 84-88, k. 100, k. 108-110, k. 113-121, k. 554-570; wyliczenia organu rentowego k. 571-584; listy wynagrodzeń i listy płac k. 673-685, dokumenty z Urzędu Skarbowego w Ż. – segregatory dołączone do akt sprawy; zestawienia ZUS k. 778-820 i k. 824-825)

G. W., siostra K. P. (1), miała swoją firmę (...), oprócz tego była współdziałowcem w spółce (...) G. W. od 2015 roku zajmowała się w firmie (...) wyznaczonymi sprawami kadrowymi – miała w ten sposób odciążyć w obowiązkach swoją matkę – K. P. (2). G. W. sporządzała umowy zlecenia, przygotowywała faktury dla biura rachunkowego, a także na podstawie list wynagrodzeń na polecenie K. P. (2) sporządzała kartki dokumentujące wynagrodzenia do wypłaty netto. Na tych kartkach G. W. nanosiła imię i nazwisko, symbol firmy ((...), (...)), miesiąc i rok, godziny pracowników i dni, a następnie mnożyła godziny przez stawki (w euro i w złotych), które były zamieszczone w zeszycie K. P. (2).

Listę płac sporządzało biuro rachunkowe w P.. Kadrowa wysyłała tabelki z imieniem i z nazwiskiem pracownika i kwotami jakie należy umieścić na liście płac. Kwoty przekazywane do biura rachunkowego jako wynagrodzenie nie pokrywały się z listami płac. Kwoty na karteczkach, które wyliczała G. W. były nieraz dwukrotnie wyższe niż na listach płac. G. W. nanosiła też obliczenia, zaliczki pracowników, na karteczkach na których wyliczała wynagrodzenie, obliczała kwoty wykazane na listach płac i wówczas reszta pozostawała do wypłaty. Następnie karteczki G. W. przekazywała K. P. (2) i ona na ich podstawie realizowała wypłaty dla zatrudnianych osób. Na tych karteczkach odnotowywała osobiście czy dokonała przelewu czy wypłaciła w gotówce. Wtedy pracownicy lub ich żony podpisywali odbiór gotówki na karteczce. Stawki krajowe były od 9 zł netto na rękę dla pracownika do 18 zł, co wynika z karteczek. Stawki zagraniczne były w euro - 9, 10 euro.

W firmie (...) wypłacano delegacje krajowe, natomiast nie wypłacano delegacji zagranicznych. Sporządzano niewypełnione druki delegacji zagranicznych, pracownicy je podpisywali, ale nie były wypłacane wynagrodzenia za delegacje. Pracownicy wyjeżdżali do Belgii, Francji, Finlandii. Delegacje trwały dwa, trzy miesiące. Pracownicy mieli zaświadczenie A1.

(dowód: zeznania świadka G. W. w protokole rozprawy z dnia 9 marca 2022 roku ze sprawy VI U 3616/19 k. 884-887)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym protokołu rozprawy z dnia 9 marca 2022 roku ze sprawy VI U 3616/19 obejmującego zeznania świadka G. W., przesłuchania stron K. R., Ł. Z., S. Z., R. D., T. K. i P. D..

Powyższe dowody były najistotniejsze dla ustalenia stanu faktycznego, bowiem odnosiły się co do zasady bezpośrednio do stron niniejszego postępowania – osób, w stosunku do których wydano zaskarżone decyzje. Pozostały materiał dowodowy potwierdzał ogólną praktykę w firmie (...) odnoszącą się do księgowania oraz ustalania i wypłacania wynagrodzeń pracownikom, czy zleceniobiorcom.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 4 K.p.c. pominął dowody

z przesłuchania strony K. P. (1) oraz świadków: J. O., A. M. i P. A. jako niemożliwe do przeprowadzenia wobec niestawiennictwa tych osób na posiedzeniach rozprawowych; a także pominął dowód z zeznań świadka K. P. (2) jako niemożliwy do przeprowadzenia wobec uchylania się przez świadka od złożenia przez świadka pisemnych zeznań.

Odwołania okazały się bezzasadne. W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie ulega wątpliwości, iż rzeczywiste rozliczenia wynagrodzeń zleceniobiorców i pracowników firmy (...) obrazuje nie dokumentacja płacowa prowadzona przez firmę, a przedłożone tzw. karteczki oraz odręcznie sporządzone zestawienia wypłat i stawek godzinowych przypisanych poszczególnym zleceniobiorcom. Przedmiotowe karteczki zapisane ręcznym pismem, z widniejącymi na nich obliczeniami wynagrodzenia, co do zasady odzwierciedlają rzeczywiście wypłacane wynagrodzenia, które winny podlegać oskładkowaniu i opodatkowaniu. Na karteczkach wyliczono wynagrodzenie należne każdemu z osób zatrudnianych w firmie (...) (w tym stron niniejszego postępowania) w ten sposób, że mnożono ilość przepracowanych godzin przez stawkę godzinową ustaloną z właścicielem tej firmy (...). W przypadku, gdy stawka była ustalona w Euro przeliczano ją na złotówki według aktualnego kursu walut. Organ rentowy w zaskarżonych decyzjach za niektóre miesiące przyjął do ustalenia podstawy wymiaru kwoty wynagrodzenia wynikające z karteczek, po ich ubruttowaniu. Organ rentowy uwzględnił również ustalenia organu kontroli podatkowej (Urzędu Skarbowego w Ż.) prowadzące do wniosku, że odwołujący nie naliczał i nie odprowadzał zaliczek na podatek dochodowy od części wynagrodzeń, które wypłacał pracownikom m.in. ze swojego prywatnego konta i wysokość tych kwot została ustalona w protokole kontroli. Na indywidualnych listach płac oraz indywidualnych kartach przychodów płatnik nie uwzględniał tych kwot. Wskazane w tym protokole kwoty zostały ustalone na podstawie i po analizie wyciągów z rachunków bankowych przedłożonych przez pracowników/zleceniobiorców odwołującego oraz wyciągów z prywatnych rachunków bankowych odwołującego.

Sąd Okręgowy podkreśla, iż brak jest podstaw do uznania, że tzw. karteczki zostały stworzone, spreparowane w związku z konfliktem rodzinnym. Zarówno ilość tych dokumentów, jak również ich forma graficzna i treść wskazują na prowadzenie w firmie metodycznej i systematycznej, nieformalnej rachunkowości w ten - patologiczny z punktu widzenia przepisów prawa podatkowego i ubezpieczeń społecznych - sposób. Nie ulega również wątpliwości i wynika to także z zeznań przesłuchanych w sprawie stron, że w praktyce pomimo ryczałtowych kwot wynagrodzenia wskazywanych w umowach zlecenia, strony umowy, czyli K. P. (1) i zleceniobiorcy ustalali, że faktyczne wynagrodzenie będzie płacone według stawki godzinowej. Dotyczyło to zarówno pracy na terenie kraju, jak i za granicą. Ponadto strona K. R. potwierdził, iż mógł uzyskiwać przychody w wysokościach wskazanych w zaskarżonej decyzji, również strona Ł. Z. po okazaniu karteczki potwierdził, iż może ona dotyczyć jego pracy w Polsce w spornym okresie. Strony R. D. i P. D. również nie kwestionowali wysokości kwot ujętych na przedmiotowych karteczkach. Na rozbieżności wskazywała strona T. K., jednakże Sąd wziął pod uwagę, iż z uwagi na upływ czasu T. K. nie pamiętał dokładnie szczegółów współpracy z firmą (...), nie pamiętał również nawiązania umowy zlecenia w spornym okresie.

W ocenie Sądu Okręgowego - opartej na analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego - żadne inne elementy wynagrodzenia (oprócz stawki godzinowej wyrażonej w złotówkach lub w Euro mnożonej przez liczbę przepracowanych godzin), wbrew twierdzeniom strony odwołującej o rzekomo wypłacanych dietach, nie były zleceniobiorcom wypłacane. Firma (...) należąca do powodowego płatnika przygotowywała polecenia wyjazdu służbowego z rzekomym rozliczeniem diet, jednakże te diety nie były wypłacane zleceniobiorcom. Kwoty znajdujące się na przedmiotowych dokumentach (poleceniach wyjazdu służbowego) na których albo nie ma podpisów zleceniobiorców, albo też były one składane na pustym druku – in blanco były wykazywane jako diety dla potrzeb księgowych, podczas gdy

w rzeczywistości nie były wypłacane. Rozliczenie wynagrodzenia następowało bowiem w oparciu o stawkę godzinową (mnożono ilość godzin pracy przez ustaloną stawkę). Nadto zleceniodawca (K. P. (1)) nie miał podstaw do wypłaty zleceniobiorcom diet, albowiem ci pracując poza granicami kraju nie wykonywali pracy w ramach podróży służbowych. Nie były to wyjątkowe, mające charakter okazjonalny wyjazdy do pracy w Belgii, pomiędzy stałym wykonywaniem pracy w Polsce. Praca za granicą to była zwykła praca zleceniobiorców, zlecana na okresy miesięczne, z cyklicznymi zjazdami na okresy tygodniowe do Polski. Jak wskazano między innymi w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 września 2019 r. III AUa 472/19 (LEX nr 2773714) oparte na poleceniu służbowym wykonywanie pracy poza ustalonym w umowie miejscem musi mieć charakter wyjątkowy, co charakteryzuje się incydentalnością i co do zasady krótkotrwałością takiej zmiany miejsca pracy. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 11 września 2018 r. III AUa 122/18 (LEX nr 2579814) stwierdził z kolei, iż „podróż służbowa nie jest tym samym co wykonywanie pracy. Polecenie pracownikowi do wykonania w podróży służbowej zadanie służbowe różni się od pracy określonego rodzaju do wykonywania, której pracownik zobowiązuje się w stosunku pracy (art. 22 § 1 K.p.). Przepis art. 77⁵ § 1 K.p. wskazuje na incydentalny, tymczasowy i krótkotrwały charakter podróży służbowej. Ze względu na przedmiot podróży służbowej istotne jest to, że pracownik ma wykonywać czynności pracownicze wyznaczone do zrealizowania w poleceniu pracodawcy, które nie powinno należeć do zwykłych umówionych czynności pracowniczych. W świetle powyższych ugruntowanych w orzecznictwie poglądów, mając na uwadze ustalony

w sprawie stan faktyczny, jeszcze raz należy zatem podkreślić, iż zleceniobiorcy firmy (...) nie odbywali zagranicznych podróży służbowych, w konsekwencji zleceniodawca nie miał podstawy do wypłaty diet. To, że wyjazdy pracowników opierały się na ich oddelegowaniu do pracy za granicą potwierdza również i to, że tenże zleceniodawca występował w większości przypadków o wystawienie zaświadczeń A1. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 1 marca 2018 r. III AUa 1734/17 (LEX nr 2956866) wprost wskazał, iż pracownik skierowany do wykonywania pracy na terenie innego państwa członkowskiego UE w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. A Rozporządzenia Rady (EWG) z 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego dla pracowników najemnych „nie przebywa w zagranicznej podróży służbowej – art. 77⁵ § 1 K.p. W uzasadnieniu wskazano między innymi: „(...) Zakład wystawił zaświadczenia A1 poświadczające ich polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych. Wobec powyższego wystarczy przytoczyć za Sądem I instancji wyrok SN z 14 listopada 2013 r., II UK 204/13 zgodnie z którym pracownik skierowany do wykonywania pracy na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. a Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U. UE Polskie wydanie specjalne Rozdział 5, Tom 1, s. 35 z późn. zm.) nie przebywa w zagranicznej podróży służbowej - art. 77⁵ § 1 k.p. (OSNP 2014/8/121) (...)”.

W uzasadnieniu przywołanego wyżej wyroku SN z dnia 14 listopada 2013 r. wskazano natomiast, że „wykonywanie podróży służbowej wyróżnia się wśród czynności pracowniczych także ze względu na to, że podstawą odbycia podróży służbowej jest polecenie wykonania konkretnego zadania (polecenie służbowe). O wysłaniu w podróż służbową decyduje polecenie służbowe udania się poza określone w umowie o pracę miejsce wykonywania pracy (por. art. 29 § 1 pkt 2 K.p.). W wyroku z dnia 8 listopada 2012 r., II UK 87/12 (LEX nr 1341675) Sąd Najwyższy stwierdził, że o podróży służbowej można mówić jedynie

w wypadku delegowania narzucanego pracownikowi, wobec czego zawarcie porozumienia co do wykonywania określonej pracy w ramach delegowania prowadzi do okresowej zmiany ustalonego w umowie miejsca pracy (por. także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2007 r., II PK 165/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 97; z dnia 4 marca 2009 r., II PK 210/08, OSNP 2010 nr 19-20, poz. 233; z dnia 11 stycznia 2013 r., II UK 157/12, niepublikowany). Gdy delegowanie dotyczy stałej pracy za granicą na rzecz swego pracodawcy, wysłanie (delegowanie) pracownika na obszar innego państwa Unii należy traktować jako odrębną instytucję prawną określoną w czasie objętym sporem w art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, współcześnie wyłożoną w decyzji Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego, Nr A2 z dnia 12 czerwca 2009 r., dotyczącej wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym (Dz. Urz. UE C 106/5

z 24 kwietnia 2010 r.).

Konkludując, wypłacane zleceniobiorcom kwoty nie mogły zawierać w sobie diet. Kwoty należnego wynagrodzenia widniejące w nieformalnej dokumentacji płacowej prowadzonej przez firmę (...) są niższe w poszczególnych miesiącach aniżeli kwoty wskazane za te same okresy jako nowa ustalona podstawa wymiaru składek w zaskarżonych decyzjach, albowiem organ rentowy prawidłowo dokonał ich ubruttowienia (powiększył kwoty netto wypłacane pracownikom o należności publicznoprawne).

Przechodząc na grunt przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r.

o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U z 2022 r., poz. 1009 - dalej jako ustawa systemowa) Sąd Okręgowy wskazuje, iż płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy (art. 46 ust. 1 ustawy systemowej). Zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 ustawy systemowej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zleceniobiorców ustala się zgodnie z ust. 1, jeżeli w umowie agencyjnej lub umowie zlecenia albo w innej umowie o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, określono odpłatność za jej wykonywanie kwotowo, w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej albo prowizyjnie (art. 18 ust. 3 ustawy systemowej). Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy systemowej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3. Do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a, d-i i pkt 3 i 35 (w tym m.in. zleceniobiorców), stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z zastrzeżeniem ust. 5, 6 i 10 (art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych). Przychód, w myśl art. 4 pkt 9 ustawy systemowej oznacza przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu: zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej, służby, wykonywania mandatu posła lub senatora, wykonywania pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, pobierania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia integracyjnego i stypendium wypłacanych bezrobotnym oraz stypendium sportowego, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy oraz przychody z działalności wykonywanej osobiście przez osoby należące do składu rad nadzorczych, niezależnie od sposobu ich powoływania. Na gruncie przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych za przychody uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona,

a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych (art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych). Za przychody z działalności wykonywanej osobiście uważa się przychody z tytułu wykonywania usług, na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło, uzyskiwane wyłącznie od osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą, osoby prawnej i jej jednostki organizacyjnej oraz jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej z wyjątkiem przychodów uzyskanych na podstawie umów zawieranych w ramach prowadzonej przez podatnika pozarolniczej działalności gospodarczej oraz przychodów, o których mowa w pkt 9 (art. 13 pkt 8 lit. a ww. ustawy).

Mając powyższe na uwadze Sąd rozstrzygający niniejszą sprawę podzielił stanowisko organu rentowego, iż strony niniejszego postępowania K. R., Ł. Z., A. B., S. Z., R. D., A. Ł., T. K. i P. D. jako zleceniobiorcy działający na rzecz firmy (...) otrzymywali wynagrodzenia w innej wysokości niż deklarowane przez płatnika składek. Wysokość faktycznie

otrzymywanych wynagrodzeń została ustalona w oparciu o wyniki kontroli organu rentowego i organu podatkowego. Jednocześnie w skład rzeczywiście wypłacanego wynagrodzenia nie wchodziły diety z tytułu zagranicznych podróży służbowych. W konsekwencji wypłacone wynagrodzenia były przychodami uzyskanymi z tytułu wykonywania umów zlecenia, od których należało zadeklarować i opłacić składki na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy, uznając odwołania za bezzasadne, na podstawie art 477¹⁴ § 1 K.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa materialnego orzekł, jak w punkcie 1 wyroku.

Stosownie do wyniku procesu strona powodowa - jako przegrywająca spór - obciążona została poniesionymi przez przeciwnika kosztami postępowania, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone w wysokości stawki minimalnej adekwatnej do wartości przedmiotu sporu wskazanych w odpowiedziach na odwołania (art. 98 § 1, 3 i 5 w zw. z art. 99 K.p.c. oraz § 2 pkt 1, 2, 4 i 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Łączna kwota kosztów zastępstwa prawnego wyniosła 11 520 zł - dwa razy 1800 zł z uwagi na wartość przedmiotu sporu mieszczącą się w granicach powyżej 1500 zł do 5000 zł, dwa razy 3600 zł z uwagi na wartość przedmiotu sporu mieszczącą się w granicach powyżej 10 000 zł do 50 000 zł, dwa razy 270zł z uwagi na wartość przedmiotu sporu mieszczącą się w granicach powyżej 500 zł do 1500 zł, dwa razy 90 zł z uwagi na wartość przedmiotu sporu mieszczącą się w granicy do 500 zł).

Na oryginale właściwy podpis.